
TOINEN AALTO

Venäjän vallankumouksen ensimmäinen aalto alkoi tsarisminvastaisen taistelun lipun alla. Vallankumouksen perusvoimina esiintyivät silloin työläiset ja sotilaat. Mutta he eivät olleet ainoita voimia. Heidän ohellaan „esiintyivät“ vielä liberaaliset porvarit (kadetit) sekä englantilaiset ja ranskalaiset kapitalistit, joista ensinmainitut loittonivat tsarismista sen vuoksi, että se ei kyennyt raivaamaan tietä Konstantinopoliin, ja viimeainitut luopuivat tsarismista sen takia, että se pyrki erikoisrauhaan Saksan kanssa.

Täten muodostui jonkinlainen peitetty kokoomus, jonka painostuksesta tsarismiin täytyi poistua näyttämöltä. Ja heti seuraavana päivänä tsarismiin kukistumisen jälkeen tuo peitetty kokoomus tuli julkiseksi pukeutuen määrätyn sopimuksen muotoon Väliaikaisen hallituksen ja Pietarin Neuvoston välillä, kadettien ja „vallankumouksellisen demokratian“ välillä.

Mutta nämä voimat tavoittelivat aivan erilaisia tarkoituksia. Samaan aikaan kun kadetit sekä englantilaiset ja ranskalaiset kapitalistit halusivat panna toimeen vain pienen vallankumouksen voidakseen

käyttää joukkojen vallankumouksellista innostusta suuren imperialistisen sodan hyväksi, niin työläiset ja sotilaat pyrkivät sitä vastoin murskaamaan perusteellisesti vanhan valtakomennon ja saavuttamaan suuren vallankumouksen täydellisen voiton siinä tarkoituksessa, että syöstyään alas tilanherrat ja nujerrettuaan imperialistisen porvariston voisivat lopettaa sodan ja turvata oikeudenmukaisen rauhan.

Tästä perusristiriidasta tuli vallankumouksen myöhemmän kehityksen perusta. Se myöskin määräsi ennakoita kadettien kanssa muodostetun kokoomuksen kestättömyyden.

Tämän ristiriidan ilmauksia ovat kaikki niinsanoitut valtapulat, aina viimeiseen, elokuun valtapulaan asti.

Ja kun noiden pulien aikana menestys on joka kerta ollut imperialistisen porvariston puolella, kun jokaisen pulan „ratkaisemisen“ jälkeen työläiset ja sotilaat ovat tulleet petetyiksi, mutta kokoomus on muodossa tai toisessa kuitenkin säilynyt, niin se ei ole johtunut ainoastaan imperialistisen porvariston hyvästä järjestyneisyydestä ja finanssimahdista, vaan myöskin siitä, että pikkuporvariston horjuvat huipukerrokset ja niiden eserrä- ja menshevikkipuolueet, jotka vielä toistaiseksi vievät mukanaan yleensä pikkuporvarillisen maamme pikkuporvariston laajoja joukkoja, ovat joka kerta asettuneet „barrikaadin toiselle puolelle“ ratkaisten valtataistelun kadettien hyväksi.

Suurimman voiman saavutti kadettien kanssa tehty kokoomus heinäkuun päivinä, jolloin kokoomuksen jäsenet esiintyivät yhtenäisenä taistelurintamana suun-

naten aseensa „bolshevistisia“ työläisiä ja sotilaita vastaan.

Moskovan neuvottelukokous oli siinä suhteessa vain heinäkuun päivien kulkua, ja sen, ettei bolshevikkeja päästetty neuvottelukokoukseen, piti olla välttämättömänä takeena maan „elävien voimien“ kanssa muodostetun „rehellisen kokoomuksen“ lujittamiselle, sillä bolshevikkien eristämistä pidettiin välttämättömänä ehtona kadettien kanssa muodostetun kokoomuksen lujudelle.

Siten olivat asiat ennen Kornilovin kapinaa.

Kornilovin esiintymisestä lähtien tilannekuva muuttuu.

Jo Moskovan neuvottelukokouksessa tuli selväksi, että liitto kadettien kanssa uhkaa muuttua liitoksi Kornilovien ja Kaledinien kanssa... ei yksinomaan bolshevikkeja vastaan, vaan myöskin koko Venäjän vallankumousta vastaan, vallankumouksen saavutusten olemassaoloa vastaan. Moskovan neuvottelukokouksen boikotti ja Moskovan työläisten vastalauselakko, jotka repivät pois naamion vastavallankumoukselliselta kokoukselta ja rikkoivat salaliittolaisten suunnitelmat, eivät silloin olleet ainoastaan varoituksena tässä mielessä, vaan myös kehoituksena olla valmiina. On tunnettua, että tämä kehoitus ei jäänyt huutavan ääneksi korvessa: kokonainen joukko kaupunkia vastasi heti vastalauselakolla...

Se oli uhkaava enne.

Kornilovin kapina vain avasi sulun kasaantuneelle vallankumoukselliselle suuttumukselle, se vain päästi valloilleen miltei sidotuksi joutuneen vallankumouksen kannustaen ja sysäten sitä eteenpäin.

Ja siinä, vastavallankumouksellisia voimia vastaan käytyjen otteluiden tulessa, jossa sanat ja lupaukset tarkastetaan suoranaisen taistelun elävässä toiminnassa, siinä tulivat ilmi vallankumouksen todelliset ystävät ja viholliset, työläisten, talonpoikain ja sotilaiden todelliset liittolaiset ja petturit.

Väliaikainen hallitus, joka on ommeltu niin huolellisesti yhteen erilaisista tilkuista, ratkeaa saumotaan heti ensimmäisessä Kornilovin kapinan puuskauksessa.

„Surullista“ kyllä, mutta se on tosiasia: kokoomus näyttää voimalta, kun on jaaritettava „vallankumouksen pelastamisesta“, mutta kokoomus osoittautuu merkityksettömäksi, kun on todella pelastettava vallankumous uhkaavalta vaaralta.

Kadetit eroavat hallituksesta ilmaisten julkisesti solidaarisuutensa kornilovilaisten kanssa. Kaikki kaikenväriset ja -asteiset imperialistit, pankkiirit ja tehtailijat, likeyrittäjät ja keinottelijat, tilanherrat ja kenraalit, „Novoje Vremjan“ kynäniekka-rosvot ja „Birzhjovkan“ pelkurimaaiset provokaattorit — kaikki he osoittautuvat kadettien puolueen johdolla ja liitossa englantilais-ranskalaisten imperialistikoplien kanssa joutuneen samaan leiriin vastavallankumouksellisten kanssa, vallankumousta ja sen saavutuksia vastaan.

Käy selväksi, että liitto kadettien kanssa on liitto tilanherrojen kanssa talonpoikia vastaan, liitto kapitalistien kanssa työläisiä vastaan, liitto kenraalien kanssa sotilaita vastaan.

Käy selväksi, että se, ken tekee sopimuksen Miljukovin kanssa, tekee siten sopimuksen Kornilovin

kanssa, ja hänen on lähdeävä vallankumousta vastaan, sillä Miljukov ja Kornilov ovat „sama asia“.

Tämän totuuden hämärä tajuaminen muodostaakin uuden vallankumouksellisen joukkoliikkeen perustan, Venäjän vallankumouksen toisen aallon perustan.

Ja kun ensimmäinen aalto päättyy kadettien kanssa muodostetun kokoomuksen riemuvoittoon (Moskovan neuvottelukokous!), niin toinen aalto alkaa tuon kokoomuksen romahduksella, avoimella sodalla kadetteja vastaan.

Taistelussa kenraalien ja kadettien vastavallankumousta vastaan elpyvät ja lujittuvat kuolemaksi olleet Neuvostot ja Komiteat selustassa ja rintamalla.

Taistelussa kenraalien ja kadettien vastavallankumousta vastaan syntyy uusia työläisten ja sotilaiden, matruusien ja talonpoikain, rautatieläisten sekä posti- ja lennätintyöntekijäin vallankumouksellisia Komiteoita.

Tämän taistelun tulossa muovautuu uusia valtieliimiä paikkakunnilla, Moskovassa ja Kaukaasiassa, Pietarissa ja Uralilla, Odessassa ja Harkovissa.

Tässä ei ole kysymys uusista päätöslauselmista, joita ovat tehneet eserrät ja menshevikit, jotka ovat näinä päivinä epäilemättä vasemmistolaituneet, millä sinänsä on tietenkin huomattava merkitys.

Kysymys ei ole myöskään „bolshevismin voitosta“, bolshevismin, jonka aaveellä porvarillinen sanomalehdistö kiristää „Denin“ ja „Volja Narodan“ pahoinpelästyneitä poroporvareita.

Kysymys on siitä, että taistelussa kadetteja vastaan ja vastoin heidän tahtoaan kasvaa uusi valta,

joka on avoimessa taistelussa voittanut vastavallankumouksen joukko-osastot.

Kysymys on siitä, että siirtyessään puolustuksesta hyökkäykseen tämä valta kajoaa kiertämättä tilanherrojen ja kapitalistien elinetsuihin liittäen siten ympärilleen työläisten ja talonpoikain laajoja joukkoja.

Kysymys on siitä, että toimiessaan tällä tavalla tämän „tunnustamattoman“ vallan on pakko asiaintilan painostuksesta asettaa kysymys „legalisoimisestaan“ ja tällöin „virallinen“ valta, joka on paljastanut ilmeisen sukulaisuutensa vastavallankumouksellisiin salaliittolaisiin, jää vaille vankkaa maaperää jalkainsa alla.

Kysymys on vihdoin siitä, että vallankumouksen uuden aallon edessä, joka vastustamattomasti valtaa uusia kaupunkeja ja alueita, Kerenskin hallitus, joka vielä eilen pelkäsi päättäväistä taistelua kornilovilaista vastavallankumousta vastaan, liittyy tänään jo yhteen Kornilovin ja kornilovilaisten kanssa selustassa ja rintamalla, antaen samaan aikaan „käskyn“ laskea hajalle vallankumouksen tulipesäkkeet, työläisten, sotilaiden ja talonpoikain „oma-alotteisesti perustetut“ Komiteat.

Ja mitä perusteellisemmin Kerenski sopeutuu yhteen Kornilovien ja Kaledinien kanssa, sitä leveämmäksi muodostuu kuilu kansan ja hallituksen välillä, sitä todennäköisempi on välien katkeaminen Neuvostojen ja Väliaikaisen hallituksen välillä.

Näissä tosiasioissa, eikä eri puolueiden päätöslauselmissa, on kuolemantuomio vanhoille sovittelutunnuksille.

Kaukana siitä, että me yliarvioisimme kadeteista tehdyn pesäeron asteen. Me tiedämme, että tämä välien katkaiseminen on vielä toistaiseksi vain muodollista. Mutta alkuna on sellainenkin pesäero mitä suurin edistysaskel. Lopun tekevät luultavasti kadetit itse. He jo boikotoivat Demokraattista neuvottelukokousta. Kaupan ja teollisuuden edustajat, joita Toimeenpanevan keskuskomitean viekkaat strategit yrittivät „saada verkkoihinsa“, ovat seuranneet kadettien jälkiä. On luultavaa, että he menevät pitemmälle jatkaen tehtaiden sulkemista, kieltäen luoton „demokratian“ elimiltä, kärjistäen tahallaan rappiotilaa ja nälänhätää. Ja taistellessaan rappiotilaa ja nälänhätää vastaan tulee „demokratia“ kiertämättä joutumaan päättäväiseen taisteluun porvaristoa vastaan syventäen väliensä katkaisemista kadettien kanssa...

Tällaisen näköalan edessä ja tällaisessa yhteydessä syyskuun 12 päiväksi koollekutsuttu Demokraattinen neuvottelukokous saa erittäin oireellisen merkityksen. Miten neuvottelukokous päättyy, „ottaako“ se vallan, „myöntyykö“ Kerenski, — ne ovat kaikki sellaisia kysymyksiä, joihin toistaiseksi on mahdotonta vastata. Ehkä neuvottelukokouksen alkuunpanijat yrittävät löytää jonkin ovelan „sopimus“-kaavan. Mutta kysymys ei ole tietenkään siitä. Vallankumouksen peruskysymyksiä, etenkin valtakysymystä, ei ratkaista neuvottelukokouksissa. Mutta se on varmaa, että neuvottelukokous tekee yhteenvedon viime päivien tapahtumista, se laskee voimat, se paljastaa eron Venäjän vallankumouksen ensimmäisen, ohimenneen aallon ja toisen, lähestyvän aallon välillä.

Ja me saamme tietää, että:

Silloin, ensimmäisen aallon aikana, — taistelu tsarismia ja sen jätteitä vastaan. Nyt, toisen aallon aikana, — taistelu tilanherroja ja kapitalisteja vastaan.

Silloin — liitto kadettien kanssa. Nyt — eronteko heistä.

Silloin — bolshevikkien eristäminen. Nyt — kadettien eristäminen.

Silloin — liitto englantilais-ranskalaisen pääoman kanssa ja sota. Nyt — kypsä eronteko siitä ja rauha, oikeudenmukainen ja yleinen rauha.

Tätä ja vain tätä tietä lähtee vyörymään vallankumouksen toinen aalto, päättipä Demokraattinen neuvottelukokous mitä hyvänsä.

*„Rabotshi Putj” № 6,
syyskuun 9 p:nä 1917*

Allekirjoitus: K. S t a l i n